EMI RUS

Ilinca

Și Visul Spulberat

DEJ, 2025

Titlu: Ilinca și Visul Spulberat

Autor: Emi Rus

ISBN: 978-973-0-41705-0

Realizat cu ajutorul S.C. Editura Sunii S.R.L.

REDACTOR ȘI DESIGN COPERTĂ: Gergely Gyorfi-Deak

CORECTOR: Simone Gyorfi

EMI RUS

DEJ, 2025

Pentru Gergő, care nu spulberă vise.

PROLOG

Vis - substantiv neutru

1. visare
2. aspirație

Împlinire – substantiv feminin

1. completare
2. îndeplinire

Vis Împlinit

1. realizare
2. concept
3. ceva ce eu, Leonardo, nu am să mai cunosc din cauza *ei*.

CAPITOLUL 1 - INEVITABILUL

Duminică. Prin ceva miracol mă trezesc destul de devreme. Fiind încă prea leneș să mă cobor din pat, mă pun să citesc un capitol-două dintr-o carte de pe lista de lecturi suplimentare. Nu e prima oară când o citesc, dar e prea grozavă ca să nu trec prin ea măcar încă o dată. Le are pe toate: dragoste, dramă, puțină comedie și, cireașa de pe tort, tragedie.

Deși știu ce urmează să se întâmple, tot mai sper că poate de data asta sfârșitul va fi altfel, că personajele principale vor avea un final fericit. Dar, pe măsură ce înaintez și văd unde se îndreaptă lucrurile, mă resemnez cu ideea că nu există scăpare. Of! Dacă oamenii ar comunica mai bine, nu ar mai fi atâtea probleme în lume...

Ușa camerei mele se deschide, întrerupându-mă din lectură. Mama intră cu un maldăr de haine călcate, le așază în dulap și apoi se întoarce spre mine. Deși are 40 de ani, arată destul de tânără. Părul scurt îi e ușor ciufulit și e încă în pijamale, o ținută de casă tipică pentru familia mea.

- Mai vrei la Chicago?

De o săptămână îi înnebunesc la cap pe părinții mei să mergem la Festivalul de Cărți pentru că, din câte înțeleg, va veni un autor care îmi place mult. Nu am crezut că o să mai apucăm, așa că nu i-am mai amăgit. Mă rog, până acum. Fiind din Nestville, Illinois, Chicago nu e așa de departe.

- Sigur că vreau!

- Atunci hai să mănânci și apoi plecăm.

După ce termin micul dejun, înhaț un tricou negru, o cămașă de un negru spălăcit și blugi. Mă schimb, îmi aranjez puțin părul ca să nu arate de parcă doar acum m-am trezit (deși, nah... cam așa e), îmi iau tenișii și îmi ocup locul în mașină.

Ca de obicei, când trecem prin centrul orașului, tata oprește ca maică-mea să cumpere două bilete de loterie și să intre până la farmacie, dar în rest nu mai sunt amânări. Până la destinație, mă uit aiurea pe geam și ascult muzica proastă de la radio.

***

Ajunși în Chicago, ne oprim la mall. Părinții mei vor să meargă la Galeria de Covoare, deși sunt destul de sigur că au căzut de acord să cumpere un covor nou în living doar la anul. Pe drum spre galerie intrăm într-un magazin cu produse ieftine. Evident că nu ieșim fără să cumpărăm ceva: eu mă aleg cu un hanorac negru și ai mei cu două pături.

După ce ieșim, tata duce cumpărăturile în mașină ca să evităm priviri neprietenoase de la paznici când intrăm în alte magazine. Până să revină, o trag pe mama într-o librărie mică. Mă uit atent la titlurile cărților ca să văd dacă nu a apărut ceva nou, când îmi atrage atenția un afiș: „Cărți între 1-2 $”. Mă și îndrept spre dulapurile marcate de anunț.

Desigur, e vorba de publicații vechi, nu am auzit de majoritatea autorilor (încă). Scotocesc febril prin noianul de cărți, când dau de un nume cunoscut: Virginia Woolf. Am citit doar *Valurile*, care, ce e drept, m-a impresionat, motiv pentru care mi-am cumpărat și *Spre far* și *Orlando*, dar încă nu am avut timp să le citesc. Continui să caut și alte cărți scrise de ea pe care nu le am. Dau de *Eseuri alese volumul 1 și 2*, *Doamna Dalloway* și *Schițe*. Mă tot uit la cele patru titluri când mama vine spre mine și mă întreabă:

- Vrei să-ți cumpăr vreuna?

- Da, dar nu știu care.

- Ei bine, te mai gândești. Hai să mergem la Galeria de Covoare cu taică-tu și apoi venim înapoi și îți iei una dintre ele.

- Bun.

Deși nu vreau să merg la galeria aia stupidă, mă supun și regret amarnic. Cred că nu stăm de nici cincisprezece minute, dar parcă au trecut deja ore întregi. Nu mai am deloc răbdare. Mă uit la fiecare covor în parte și ascult comentariile mamei mele:

- Ăsta zici că e vechi... Ăsta e prea mare pentru cameră... Ăsta nu-mi place... Doamne, ce oribil e!

Mda... Mă tot plimb ca un dement prin magazin și mă gândesc cum pot să piardă atâta timp părinții mei să se holbeze la niște decorațiuni de podea când

tot ei mă freacă la cap zilnic să îmi folosesc timpul care îl am într-un mod util, să studiez din greu și să mă fac remarcat.

Ce-i drept, nu prea trebuie să își bată capul din perspectiva asta. Mi-a plăcut tot timpul să îmi impun singur provocări: să termin anul cu note mari, să fiu printre primii la examene, să câștig premiul I la înot; sunt pe cale să le ating pe toate până la finalul anului. Dar astea reprezintă doar abateri de la ce e cu adevărat important: să devin un scriitor atât de cunoscut încât să nu existe librărie în care să nu îmi regăsesc numele. Știu că pare doar un vis al unui copil de 17 ani, dar am de gând să-l transform în realitate.

Pe lângă asta, aș vrea să întâlnesc și fata perfectă pentru mine. Nu mă refer la o Barbie superficială care nu poate formula o propoziție mai lungă de două cuvinte, ci la cineva care să iubească lectura la fel de mult ca mine, să aibă un aer de mister și un spirit aventuros. Pe cineva care să îmi invadeze gândurile și când nu e în preajma mea. Da, într-adevăr... Acesta ar fi *Visul Împlinit*.

După nicio jumătate de oră de văicăreli reușesc să-i conving pe părinții mei să plecăm. Desigur că nu au cumpărat niciun covor.

- Pot să mă duc să-mi iau cartea?

- Sigur, Leo, poftim.

Primesc o bancnotă de 5$ și mă duc cu pași repezi spre librărie. Știu că tatăl meu nu stă bine cu răbdarea, așa că mă grăbesc. Am avut destul timp să mă gândesc. O să iau *Schițele*. Intru în magazin și mă îndrept spre standul cu cărțile de 1-2$. Observ că mai e o tipă care se uită la titlurile din acest dulap, dar nu-i dau importanță. Găsesc ceea ce caut și dau să plec când aud o voce în spatele meu:

- Citești cărți de Virginia Woolf?

Nu, dragă, nu am în mână o carte scrisă de ea, nu aveam de gând să o cumpăr chiar acum... Ce mai întrebare! Mă întorc, afișând un zâmbet penibil pentru că nu voiam să cunoască „privirea mea demonică”, cum au numit-o prietenii mei. Dar când o văd, înlemnesc.

Cred că trec minute bune până mă trezesc la realitate. Fata, destul de înaltă, cu un păr lung, brunet, ondulat, cu câteva șuvițe albastre și cu ochi de culoarea mării se uită la mine cu un zâmbet micuț care ar putea aduce soarele într-o zi ploioasă. Poartă un tricou negru mulat cu decolteu și o fustă neagră.

Într-un final îmi revin și mă apropii de ea. Un miros de vanilie îmi atinge nările.

- D-daa, citesc. Și fac semn spre cartea din mâna mea.

- Oh, perfect! Vreau să-mi iau și eu o carte, dar nu știu pe care să o aleg. Ce zici, *Spre far* sau *Orlando*?

- Hmm... Sincer, nu am citit niciuna dintre ele. Am citit doar *Valurile*.

- Am citit-o de mult! Ador cartea aia!

- Și eu!

Fata zâmbește, dezvelindu-și dinții albi, perfecți. Doamne, ce zâmbet!

- Cred că o să iau *Spre far*.

Și cu asta, amândoi ne îndreptăm spre vânzătoare ca să plătim. Când ieșim din magazin dau să plec crezând că asta a fost tot: o întâlnire ca de vis. Însă, nu apuc să fac niciun pas că o aud cum mă întreabă:

- Ai Tumblr?

Îmi vine să fug în Canada la verișoara mea care într-un fel m-a obligat să-mi fac cont pentru a-i da follow și rebloguri. A știut ea ce zice.

- Da. *dreams-come-true-17.*

Fata îmi zâmbește și pleacă. Eu din păcate trebuie să o iau în cealaltă direcție. Sunt atât de zăpăcit încât mă împiedic și cad. Mă ridic repede și din fericire, nimeni nu pare să mă fi observat. Inima îmi bate nebunește. Doamne, nici nu-i știu numele și deja m-a dat jos de pe picioare!

Într-un târziu dau de părinții mei. Ni se făcuse la toți foame, așa că ne hotărâm să mergem la o pizzerie din aproprierea mallului. Gândul meu e doar la fata aceea, la părul ei lung și ondulat cu șuvițe albastre, la ochii ei... și la zâmbetul acela...

- Leo?

- Hmm? fac eu, trezit din visare.

- Ziceam că, după festival, să intrăm în câteva magazine. E OK așa?

- Ăăă... da, sigur.

Mă reped asupra mâncării ca un animal de pradă. Înfulec întreaga pizza în mai puțin de zece minute în timp ce ai mei se uită la mine ca la un ciudat.

- Mi-a fost foame, rău de tot.

Par satisfăcuți de răspuns și se întorc la mâncarea lor. Cât timp aștept după ei, îmi iau telefonul și descarc aplicația Tumblr. Nu e ca și cum aș putea vorbi cu ea chiar acum, dar gândul de a avea-o la îndemână mă încântă. Mă autentific și verific notificările. Am doar două rebloguri de la *dreamday27* și o inimioară de la *luckyme*. Habar n-am cine sunt oamenii aceștia, dar știu sigur că niciunul nu poate fi ea pentru că nu e prima dată când văd numele astea. În rest nimic nou. Intru la Drafts, unde deja am destule scrieri de ale mele pe care nu am de gând să le arăt nimănui și încep să tastez: „Șuvițele și ochii albaștri. Zâmbet care zici că e răsăritul. Parcă a venit marea la mine”.

***

Ne ducem în Parcul Central unde un afiș enorm ne întâmpină: „Festivalul de cărți. Ediția X. 2017”. Verdele copacilor începe încet, încet să cedeze locul galbenului, roșului și portocaliului. Se vede că vine toamna.

E plin de lume și de standuri de cărți. Mă opresc la fiecare raft să arunc măcar o privire. Nu am de gând să plec de aici fără să cumpăr ceva. M-am și pierdut deja de ai mei, dar nu mă panichez. Până la urmă tot ne întâlnim.

Trec de la un vânzător la altul, dar nu găsesc nimic pe placul meu. Iar apoi, de parcă soarta îmi joacă feste, văd o fată cunoscută la un stand de cărți de crimă și acțiune. Pare preocupată cu cititul unei descrieri de pe coperta a patra. Fără să mai stau pe gânduri, mă duc direct la ea.

- Îți place și crima?

Fata își ridică privirea spre mine. Acei ochi albaștri strălucitori sunt din nou ațintiți asupra mea. Zâmbește când mă vede.

- Îmi plac aproape toate genurile, iar cartea asta pare chiar interesantă. Cunoști Agatha Christie?

- Umm... numai din auzite.

- Ce?! Pfff, atunci trebuie neapărat să citești ceva scris de ea! Hmm... hai să ne uităm la cărțile de aici, cu siguranță îți găsim una bună.

Încep să caut pe unde îmi indică și îmi iese în cale o carte cu titlul *Cum bate valul*. Pe coperta a patra e scris doar: „Tragedia în viață e că oamenii nu se schimbă”. Dap, cartea asta vine cu mine.

- Ce zici de *Cum bate valul*?

- Bună alegere, zice ea zâmbind.

Mergem împreună să ne plătim cărțile, după care o liniște stânjenitoare se așterne între noi. Ne privim, aruncându-ne câte un zâmbet timid. Ea e cea care îi pune capăt momentului:

- Ei bine, ar trebui să plec. Părinții mei probabil se întreabă pe unde sunt.

- Da, la fel și la mine. Adică... nu ai tăi, ci ai mei, îi spun și-mi vine să-mi dau o palmă peste față.

Fata doar chicotește, iar apoi pleacă. Și asta a fost tot. A dispărut în mulțime, lăsându-mă încremenit. O Doamne! Nici măcar nu am întrebat-o cum o cheamă! Aș vrea să-i pun atâtea întrebări, să o cunosc așa cum se cuvine. Dar realizez... cu siguranță e de undeva din Chicago, iar șansele ca noi să ne mai vedem sunt egale cu zero. Simt cum colțurile gurii mele se lasă în jos.

***

A fost o zi plină, dar într-un sfârșit ajungem acasă pe la 7 seara. Nu am mai revăzut-o la târg și nu cred că o să ne mai întâlnim vreodată. Măcar am rămas cu ceva ce să îmi amintească de ea, așa că mă duc în camera mea și mă apuc de cartea pe care mi-a recomandat-o.

Se face ora 11:30 noaptea când mama intră în cameră și-mi zice să nu mai stau mult că mâine am de mers la școală. Mai citesc o pagină-două, iar apoi pun cartea pe noptieră. Până acum pare OK, descrie o familie care umblă numai după bani. Încă nu am ajuns la partea cu crima, dar bănuiesc că o să apară în curând. Îmi place totuși de Lynn, unul dintre personajele principale, care a fost în marină și pare să fie cu capul pe umeri.

Înainte să mă culc, intru pe Tumblr. De ce? Nu știu. Poate sper să văd un semn de la fata misterioasă. Intru la activități unde nu e nimic nou, apoi la mesaje unde un anonim mi-a scris că îi place ce postez. Oare să fie ea? Mai stau puțin pe site, gândindu-mă că în orice clipă pot primi o notificare, dar nu se întâmplă nimic. Las totuși netul pornit și telefonul la volum maxim și mă întind în pat. Oricum nu am să adorm degrabă. Niciodată nu o fac.

***

Mă tot zvârcolesc, nu am somn deloc. Gândurile îmi zboară la ziua de azi. Mă întreb dacă nu mi-a scris cumva. În final mă ridic din pat și merg până la baie. Decid să las telefonul în pace până revin. Dacă nu o să fie niciun mesaj, asta e, încerc să nu-mi fac speranțe.

Întors, verific notificările, pregătit să fiu dezamăgit. Ora indică 2 noaptea, iar eu peste cinci ore trebuie să mă trezesc. Super! Intru pe Tumblr și nu văd nimic nou la mesaje, dar mă așteptam la asta. Apoi mă uit la activități și rămân uimit:

the-great-deal-with-life a început să te urmărească

Oare... să fie chiar ea? Accesez contul. Poza de profil e cu o tipă întoarsă cu spatele. Părul lung și brunet acoperă toată imaginea. Dar nu văd nicio șuviță albastră. Dau mai jos să văd ce a postat recent. Găsesc două poze cu niște pisici super adorabile, o poză cu cerul înstelat, un gif cu răsăritul și unul cu apusul. Dau și mai jos căutând ceva legat de ea și atunci văd un text care îmi atrage atenția:

Virginia Woolf a vrut să întâlnesc acei ochi verzi. Inevitabilul a lovit!

Rămân încremenit cu telefonul în mână. Citesc de nenumărate ori postarea, iar în final îi dau follow. Mă uit la oră și închid telefonul în speranța că o să adorm. În cap continui să îmi repet aceleași cuvinte: „Inevitabilul a lovit!”